

ganſke viſt kunne ſiges, at denne Beſtemmeſe: „Dog ſkal Ingen oſv“ kunde maafkee anſees ſom en overflødig Sætning i den gamle Grundlov, idet dens Forbindelſe med det Foregaaende indledes med Ordet „dog“, hvilket, ſom jeg villigt ſkal indrømme, bruges i forſkellig Betydning paa forſkellige Steder; men jeg troer dog at kunne fordrø den Indrømmelſe, at, naar man vil vide, hvilken Betydning der ſkal tillægges dette Ord paa et enkelt ſærligt fremhævet Sted, da kan man ikke nøies med at opſtille en almindelig Betragtning og en almindelig Deſtination med Henſyn til Betydningen af denne Partikel, da maa man derimod nødvendigviis ſee paa det ſærlige Sted og ſee paa, hvorledes Ordet der træder op. For den Betragtning, der nu ſaaledes holder ſig til Betydningen af Ordet i den Sammenhæng, hvori det her ſtaaer, troer jeg ikke, det kan være tvivlſomt, at, ſaaledes ſom det der forekommer, er det viſt, at, hvis denne Sætning „dog o. ſ. v.“ ikke ſtod der, da maatte den Paagældende, der kom i det Tilfælde, miſte ſit Sæde i Landſthinget, og at alſaa den forſte Deel af § 62 i den gamle Grundlov nødvendigviis maa opfattes paa den af mig betegnede Maade. — Vender jeg nu tilbage til det Udgangspunkt, ſom jeg ved Begyndelſen af Forhandlingerne tillod mig at indtage, og ſom jeg troer er det, der udelukkende bør komme i Betragtning, det nemlig, der ſøger ſin Støtte i ſelve Forfatningens Beſtemmelſer, ſaaledes ſom diſſe foreligge, ſaa mener jeg, at, ligesom det utvivlſomt fremgaaer af § 38, hvad der forſtaaes ved Valgbarhed til Landſthinget, ſaaledes fremgaaer det utvivlſomt af § 58, at den bør forſtaaes ſaaledes, at Valgbarhedsbetingelſen til enhver Tid bør finde ſin Anvendelſe i Alt, hvad der iøvrigt kan anføres, kan mere eller mindre gjøre Reſultatet plauſibelt; men det, der maa være det Afgjørende, er Opfattelſen af diſſe to Paragrapher og diſſe to Paragrapher alene, hvorimod ikke Henſynet til den tidligere Grundlov eller til, hvad der kan have gjort ſig gældende ved Udarbejdningen af den ſidſte Grundlov, eller hvilketſomhelſt andet Lignende kan være det endeligt og i ſidſte Inſtants Afgjørende.

Madvig: Jeg har længe tvivlet med mig ſelv om, hvorledes jeg ſkulde ſtille mig til

det foreliggende Spørgſmaal, og jeg kan ſige, at det, egentlig forſt idag er blevet mig fuldkommen klart, at jeg, ved at ſtemme imod Udvælget, vilde ſtemme i fuldeſte Overeensſtemmeſe med den Aand og Mening, hvori Grundloven og dens enkelte Beſtemmelſer vedtoges, idetmindſte for mit Vedkommende — og, da jeg har været med til at vedtage Grundloven, maa jeg jo ſtemme eſter, hvad jeg da troede var dens Mening. Jeg grunder dette væſentligt paa en hiſtoriſk Betragtning, og denne Betragtning ſkal hovedſagelig være rettet paa at oplære, hvad den ærede Ste. Landſthingsmand for Kjøbenhavn (Ploug) ſagde, at han ikke kunde oplære, nemlig, hvorfor den Beſtemmeſe, der ſtod i den ældre Grundlovs § 62 om, at Ingen ſkulde tabe ſit Sæde i Thinget, fordi han i Løbet af den Tid, for hvilken han var valgt, flyttede til en anden Valgkreds, er udgaaet ved Vedtagelſen af den nye Grundlov. Hvad der om dette Punkt fremkom under den tidligere Behandling af Valglovsforſlaget fra den ærede Ordfører i hiin Sag, den 2den Landſthingsmand for Kjøbenhavn, kunde jo nemlig ikke Andet end gjøre et ſtærkt Indtryk ogſaa paa mig. Han paaberaabte ſig dengang, at man dog maatte lægge Vægt paa, at diſſe væſentlige Ord være forſvundne i den nye Grundlov, idet denne Ubelabelſe dog maatte have nogen Betydning. Jeg ſkal derfor nu ſøge baade at forklare, hvorledes det er gaaet til med denne Ubelabelſe, og tillige derved at kaſte et hiſtoriſk Blik paa den hele Domicilbeſtemmeſe, ſom muligt vil kunne gjøre det klart ogſaa for Andre end mig, at man retteſt bør tage Sagen ſaaledes, ſom jeg tager den, og at man med fuld Overbeviſning maa kunne ſtemme ſaaledes, ſom jeg nu agter at ville det. I Grundloven af 5te Juni 1849 indeholdtes Domicilbeſtemmelſerne i §§ 41 og 62. I § 41 hedder det, at „idetmindſte tre Tjerdebele af de Valgte ſkulde have haft faſt Bopæl i det ſidſte Aar før Valget“ i Valgkredſen. Det ærede 12te Kongevalgte Medlem (Fischer) fremhævede før, at det ikke kunde være Andet end paafaldende, hvis den nu beſtaaende Beſtemmeſe i § 38 om faſt Bopæl i Kredſen „i det ſidſte Aar“ ſkulde forſtaaes ſom „i det ſidſte Aar før Valget“, at juſt diſſe